

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Gravitatis crucis, quam Salvator sibi bajulavit, ponderatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

teste Isaiâ, *appendit tribus digitis molem terra, & absque labore, vel minimo (ut de eo nominatim Apostolus) portat omnia verbo virtutis suæ: is jam (B. Cypriani phrasi) patibuli sui bajulus, Calvariæ collem, dolens ac gemens, & sub onere lapsabundus, insecendit.*

Isai. 40.

Heb. 1.
Serm. de pass.

Bajulans sibi crucem (inquit sacer Evangelista) exiit in eum, qui dicitur Calvaria, locum. Tribus verbis, quanta complexus est! nam & bajulat JESUS, hoc est, onere indigno premitur; & crucem bajulat, hoc est, pondus infame, & consccleratorum supplicium; & sibi bajulat, hoc est, ut in ea demum figatur, perq; cruciatus intolerandos immoratur. Atque horum quidem & similium, quæ in hoc mysterio continentur, consideratio, uberem nostris mentibus piorum conceptuum silvam, & magnam sanctarum affectionum materiam subministrare potest. Veruntamen, quod huc propriè pertinet, ut crucis, quam tunc Christus pertulit acerbitas, quantumq; ei debeamus isto nomine, penitiùs intelligatur; videamus duntaxat hoc loco, an quando suprema Providentia (ut de ea loquitur Liber Sapientiæ, de pœnis Egypto inflictis agens, & adhibitâ in ijs inferendis moderatione) omnia in mensura, & numero, & pondere constituit: hanc etiam Legem in cruce ipsi DEI Filio constituenda, servandam sibi existimaverit; an verò è contrâ, quò justitiæ suæ plenè satisfaceret, simulq; amoris erga nos sui vim & exuperantiam ostenderet, sine lege & modo, & mensura, atque extra omnem consuetæ providentiæ rationem, humeros illius prægravârit.

Joann. 19.

Sap. 11.

§. 2.

Gravitatis crucis, quam Salvator sibi bajulavit, ponderatio.

Quodnam igitur credimus crucis Christi pondus, quem numerum, quam mensuram fuisse? Atque ut de pondere

O o o o z

dere

dere primùm dicamus: Quàm grave fuerit Redemptio-
ri, quàmque vires omnes humanas excedens, pondus crucis
quâ ille gravatus contendit ad montem Calvariæ; ut de
corporali ligni pondere jam non dicam (quod tantum fuit,
ut exhausto jam ac viribus defecto Domino impositû, eum
per viam aliquoties in lapsum impulerit) id adeò exinde po-
tissimùm debet conijci, quòd non illam tantùm crucem
corpoream atque aspectabilem bajulârit, sed unâ cum illa,
universis mortalium criminibus (quæ veluti pius fideiussor
voluntariè in se susceperat, quæq; innocentes ejus artus ni-
mium quantum degravabant) oppressus veriùs quàm om-
nis inceserit. Ita enim testis est Isaias; posuisse Dominum
in eo iniquitates omnium nostrùm; & ipsum peccata mul-
torum tulisse, & iniquitates eorum portasse. Et S. Petrus

Isai. 53.
x. Pet. c. 2. Apostolus: *Qui peccata nostra ipse pertulit in corpore suo pro
per lignum; seu, veluti legunt SS. Athanasius & Cyrillus A-
lexandrinus, in lignum; prout etiam expressit Syrus inter-
pres, illa Petri verba ita in rem nostram convertens: Qui
bajulavit omnia peccata nostra, eaq; sustulit in corpore suo ad
crucem. Vah! pondus immensum, & humeris tuis, ob-
bone Jesu (audenter dicam) importabile. Nam si unius col-
lim Hebrææ gentis maleficia, aut ipsa etiam impiorum ho-
minum sacrificia, tam gravia erant ipsi Divinitati, ut pro-
pterea ita queratur, quasi ijs ferendis non esset, dicens per
Isai. 1. 543. Isaiam: *facta sunt mihi molesta, laboravi sustinens. Et infra:
Præbuisi mihi laborem in iniquitatibus tuis: qui ferre possis
immane pondus, ex immensa mole tot scelerum, quæ hu-
manum genus universum, ubivis gentium, locorum ac tem-
porum in se admisit, conflatum, jamq; totâ vi suâ dorso tuo
miserè incumbens; quando vel eorum sola recogitatio ita
te in horto orantem afflixit, ut velut pondere intolerabili
oppressus, in faciem tuam procideris, & præ animi angus-
tia cruentum toto corpore rorem exsudaveris?**

Quam

Quamobrem S. Augustinus in sermone quodam sic Christum loquentem inducit, & istud peccatori exprobrantem: *Cur me graviore criminum tuorum cruce, quam illa in qua quondam pependeram, onerasti? Gravior enim apud me peccatorum tuorum crux est, in qua invitus pendo, quam illa, in quam, tui misertus, mortem tuam occisurus ascendi.* Serm. 67. de temp.

Deinde, quod ad numerum attinet; crux illa dulcissimi Redemptoris, re ipsa quidem una censetur, at potentia tamen seu facultate, non una est, sed innumerabiles. Neque enim tantum, quod dicebamus, omnia in se complectebatur hominum scelera, quorum unumquodque instar crucis illi esse poterat, ob incredibilem adversus Patrem tam graviter offensum, & adversus eos, qui eum offenderent, amorem, verum etiam ipsas cruces nostras, hoc est, omnium profusum mortalium poenas, dolores, angores, afflictiones: quas quidem in se suscepit, quod eas a nobis depelleret, aut sane nobis compatiendo, sibi communes quodammodo faceret. In quem item sensum, ut a nobis antea indicatum est, nonnulli accipiunt, quod dictum est ab Isaia: *Verè linguas nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit:* nimirum ut quasdam spiritualis crucis ejus particulas; ex quibus omnibus in unum aggregatis & accumulatis, necesse fuerit, multum aggravari dolores ejus; atque ex ijs novam quandam crucem, eamque tum mole tum numero vègrandem, conflare ac coalescere.

Isai. 53.
Apud Sanctum ibid.

Præsertim autem si cui addere libeat, in eo sensu quo jam loquimur, ipsas quoque damnatorum poenas velut incumulum crucis Christi venisse: non quod ipsa per se damnatorum supplicia in passione sua expertus sit (prout impiè deliravit Calvinus) sed quod ex æterno tot animarum, interitu (quas ipse impensè diligeret, & pro quarum salute moriebatur) atque ex earum acerbissimis supplicijs, quorum gravitatem suo pondere æstimaret, ingentem animo dolo-

dolorem ceperit, easque (uti de poenis hujus vitæ dicebamus) sincero quodam condolentiæ sensu, suas quodammodo fecerit: quanquam, quod ad id attineret, simul se paternæ providentiæ per omnia subijceret, & divinæ Justitiæ leges ac rationes approbarec.

Sanè B. Ambrosius, tristitiæ Christi, sub passionem suam causas exquirens, & locum citatum Isaïæ ex Septuaginta Interpretum versione ita legens: *Qui peccata nostra portat, & pro nobis dolet*; ita loquitur in rem nostram: *Doles ergo Domine, non tua, sed mea vulnera, non tuam mortem, sed meam infirmitatem.* Et infra: *Nec illud distat à vero, si tristis erat pro persecutoribus suis, quos sciebat immenso sacrilegij poenas daturus. Et ideo dixit: Transfer hunc calicem à me: non quia DEI Filius mortem timebat, sed quia necesse erat perire volebat.* Et B. Angela dicit, Christum in passionem suam, non solum doluisse de singulorum hominum peccatis, sed etiam de poenis, quas quemque sciebat propterea incursum esse; quas ipse eisdem compatiendo sustinuerit, cum summo & quodammodo infinito dolore. Atque post hæc incidi in tomum 4. operum S. Bernardini, ubi sermone 40. disertè dicitur; quòd *quanta est poena damnatorum, & futuram intelligebat, tantam poenam portavit Christi anima benedicta.* Item, quòd *dolor ille infernalis erat in anima Dñi, & totum illum ferebat in mente ex compassione.* Quò postremâ vocalâ, mollienda est utique præcedentium verborum durities; ut nempe per ea duntaxat velit, quisquis est actor: poenas istas in Christi anima non nisi per quendam compassionis affectum exitisse; atque eum ipsum fuisse tantum, quanta est poena damnatorum, hoc est, quantum ipsa congruenter esse exigeret; & veluti ipsa poenas omnes acerbitate superat, ita proportione, summa esset de illa compassio.

Lib. 10. in
Luc.

Wit. c. 61.